

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Bryllup

Citation: Michaëlis, Sophus: "Bryllup", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_03-shoot-workid65443.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Bryllup.

Højt mod Zenitsolens Regn af Ild
slaar jeg op min Elskovs røde Telt,
som en omvendt Valmukrone
staar det midt paa Steppens grønne Felt.

Og jeg spidder Urenæusslanger
paa de blanke Spyd paa Teltets Top:
Deres Tungetraad i Solen spiller,
krummet krymper sig den brune Krop.

Bronzedrøn fra Løvers dumpe Bryst
skingre deres festlige Fanfare;
gule Tigre i det grønne Græs
følge os som Brudesvende-Skare.

Du er hyllet i en Silkesky,
Haaret flyver som en gylden Fane,
Diademer dække vore Pander:
Jeg er Alexander — du Roxane.

118

Og vi træde ind i Valmuteltet
under Bronzedrøn af Løvelunger,
Brus af Hejrevinger højt i Luften,
gyldne Varselsglimt af Slangetunger.

Alt er rødt i Teltets Purpurnat,
rødt som i et Hav af Aftenrøde;
Kolibriers Bryst af dunkel Ild
er som Lyn, der gennem Luften gløde.

Alt er rødt. Og denne Valmurødme
farver vore Sansers Syn og Drømme —
dine Øjne er to Lotosblomster,
fyldt med Sol, der langsomt mod mig svømme.

Hvor dit Ansigt skinner nær ved mit,
overgydt af Elskovs Valmublod,
og dit Hjerte bølger tungt mod mit,
vugger Mund mod Mund og Fod mod Fod.

Og vi mødes paa vort Purpurhav,
som to Bølger mod hinanden bruse,
og vi taarnes som to Bølgebjærge,
der i Skumgang vil hinanden knuse.

119

Du var til fra Evighedens Gry,
Himlen har du skabt og Jorden rundet,
— Altet er du, til din hvide Hæl
har du Evighedens Vinger bundet.

Se, nu ligger vi ved Molochs Bryst,
Ilden gløder gennem Bronzeskallen.
Nu, vi favnes paa vort røde Baal,
høres ikke Hjertets Skrig og Kalden.

Men højt over Molochfavnnens Ild,
som igennem vore Lemmer luer,

stige Sjælene — to Fnug af Sne,
kresende som vilde hvide Duer.

18. Juli 1893.